

ikke Endring fra tidligere, for saa vidt som det er i Udtrykkene, naar man bliver det var. Det er med Hensyn til Aldersgrænsen for Officerer. Jeg skulde meget henstille til den ærede Minister at tage under Overvejelse at sætte Aldersgrænsen ned omtrent med 5 Aar. At have Viceadmiraler paa indtil 70 Aar og Kontreadmiraler og Kommandører paa indtil 65 Aar er efter min Anskuelse en Fejl. Med vort meget hurtige, moderne Materiel, der helst fordrer saa unge Kræfter som muligt, hyperlige Nerver m. m., tror jeg aldrig, man burde sende Folk til Søs, som ere over 60 Aar. Naar man kunde gaa ud fra den Alder og derefter sætte Grænsen ned, vilde man gøre Marinen en stor Tjeneste samtidig med, at man fik en Reserve indført. Jeg skal dernæst berøre en Klasse, som hedder Sekondløjtnantsklassen. Efter Søværnsloven af 1880 skulde vi have 20 inde til Tjeneste og en Del hjemsendte. Ved en Foranstaltning fra Ministeriets Side er dette Antal steget meget betydelig, saa at man er naaet op til nogle og tredive Sekondløjtnanter. Jeg betragter det som meget beklageligt, thi deres Stilling er virkelig i højeste Maade uheldig. Det er Folk, som have arbejdet ihærdig, have gennemgået Søle paa Søle og ere overordentlig kundskabsrige og dygtige Mennesker, Folk altsaa med et hyperligt Grundlag at bygge videre paa. Men saaledes som Forholdet er nu, komme de til at staa 6—8 Aar, maaste mere, som Sekondløjtnanter. Da de nu ikke blive dette gennemsnitlig før det 22de Aar, blive de omtrent 30 Aar gamle, før de blive Premierløjtnanter. Da nu Grænsen for Løjtnanter er 42 Aar, kan enhver regne ud, at de aldrig naa videre end til at blive Løjtnanter, før de falde for Aldersgrænsen i deres 42de Aar. Det er jo en Mand's kraftigste Alder, hvor han paa den ene Side er for ung til at kaste sit Liv bort og paa den anden Side ofte er for gammel til, at Folk ville have med ham at gøre, saa at han kan begynde paa noget nyt. I hele den forløbne Tid har han tilmed været aflagt med en tarvelig Løn. Der har jo været talt om Lønninger i Aar her i Tinget, der har været talt om Underofficerslønninger i Hæren, om Skolelærernes Lønninger o. s. v., den højtærede Minister har talt om, at han beklagede, at han ikke kunde forelægge noget Forslag om en forbedret Lønning i Marinen. Jeg vil her henlede den lovgivende Forsamlings Opmærksomhed paa, at man holder Officerer til Tjeneste, som have 2 Aar om Dagen i alt, Folk, som ere virkelig uddannede, som have kostet Staten mange Penge, inden de kom saa vidt, og den Lønning blive de staaende

paa indtil deres 30te Aar. Saa risikere de endda at blive strøgede ud, hvilket Ministeren har i sin Haand. Thi en Sekondløjtnant har ikke nogen Bestalling, han har ikke noget som helst Rodfæste, og hvis Ministeren mener, at en Mand bør gaa ud, gaar det meget let, og, som sagt, han naar højt at blive Premierløjtnant og gaar saa af i sit 42de Aar. Det er et trist Liv og triste Udfigter for unge Mænd at arbejde frem til, og jeg synes, at den lovgivende Forsamling burde tage det under Overvejelse. Thi naar man trykker saaledes nedenfra, ved jeg ikke, hvoreledes Situation, Tone og Haab skal være i et Værn, som Landet dog skulde tage sig af som vort gamle hæderlige og ogsaa populære Værn, et Værn, som har vist, at det kunde indvinde for Landet adskillige Hædersdage og Minder. Det er saa slet med Sekondløjtnanternes Stilling, at jeg til nærmere Belysning skal anføre følgende Forhold. Der kommer jævnlig en Del Aspiranter ind til Søofficersskolen — Konkurrencen er saa stor, fordi Søværnet er saa populært ogyndet — som ikke blive antagne, og det er da ikke sjældent stet, at de, som ere faldne igennem, eller paa anden Maade ikke have været dygtige nok til at komme ind, ere gaaede til Hæren, og i adskillige Tilfælde ere de, som ere kaserede ved Søofficersskolen, blevne Premierløjtnanter, altsaa faste Officerer ved Hæren, inden de andre have naaet at blive Sekondløjtnanter. Jeg skulde meget henstille til den højtærede Minister at tænke paa denne Klasse af Samsundet og særlig at give dem en mere fast Stilling saaledes, at de i det mindste, naar de 4 Aar ere gaaede, i hvilke de ifølge Lovforslaget skulle blive til Tjeneste, inden de kunne hjemsendes, kunne, naar de blive inde, saa en Bestalling, som er lidt sikrere end den, de have. Man tager Hensyn til Vægerne's Engageringsforhold og Stilling i Marinen, idet man engagerer mange Reservelæger uden for det faste Korps, og man taler om større Lønninger til Vægerne og om, at de trænge til Bierhverv. Jeg skulde tro, at Officererne trænge fuldt saa vel til højere Lønning eller til Bierhverv. Bierhverv kunne Officererne vanskelig faa. Men Vægerne, Herregud, de asse jo dog ikke mere end et Par Maaneder, længere ere de i Almindelighed ikke ude at sejle, og det kan for en Væge betragtes som at tage en Sommerferie, hvori han kan lade en anden Væge vikariere for sig. Det kan Sekondløjtnanten ikke, og han er virkelig ilde stillet paa den Maade. Med Hensyn til Rabatterne paa Søofficersskolen er der i Lovforslaget udtalt Ønske om, at det Søfart, som tidligere blev sat til 9 Maanedes — det skulde være Orlogs-